

La "patada" de Charlot

Ara sembla que va de seriò. En Ramon Montañà, enfadat per les carícies de LLUITA, ha resolt que ha de canviar-se l'Alcalde i ja tenim el Mistic de Loyola amb aire compungit renunciant graciosament a la *mano de Doña Leonor*.

El *sinetrin* de la ràbia actua amb caràcter permanent per a la busca i captura del successor del malaurat Rosàs. L'Esteve Camillo, el cèlebre ex-president de La Unió Liberal, de ridícula recordança, ex-regidor non-nat i ex-fabricant de pastes per a sopa, és l'acabat rentista i home de ferro que té més probabilitats per a regir els destins de Granollers.

Amagueu les criatures i munteu, a Casa la Ciutat, un dispensari ben proveït d'anti-espasmòdics i restrenyiments!...

Clar que don Santiago, per a donar compliment als de la Lliga, d'Acció Catalana i d'Acció Republicana, es deixarà convèncer, ben pregadet; però nosaltes, que ens preciem de psicòlegs, augurem «dies de glòria» en la curta estada del fideuer al front de l'Ajuntament.

De totes maneres, no creiem justa la paga que donen al més negat dels alcaldes; perquè actuar de ninot durant nou mesos, malgrat sia a sou de dues centes pessetes, mereix altra consideració que la d'ésser llançat com vulgar objecte, més o menys higiènic, després d'haver-lo usat.

Investides

Tot per culpa del mal efecte!...

El conseller senyor Aymerich continua des-empenyant la delegació de Mataders, amb tot i haver-se acordat la seva destitució en la última sessió del ple. Hom diu que els seus companys de majoria encara no s'han posat d'acord per a designar el qui l'ha de substituir, ja que el senyor Aymerich, invocant la fonda amistat que procura conservar amb el Batlle, intenta exigir que el que ocupi el seu lloc en la Delegació de Mataders respecti les normes noves que amb tant d'interès i avantatges per a ell va posar en pràctica als pocs dies de prendre possessió del càrrec i que fan referència al pes del bestiar.

Amb posat d'home de bona fè, intenta convèncer els seus companys de majoria que no són les pessetes que li proporciona aquest canvi de normes el motiu que l'obliga a manifestar-se en aquest to amb els seus companys, sinó el mal efecte que faria davant de la ciutat en veure com un seu amic tira per terra la gran obra que en aquella dependència municipal amb tant d'interès ell venia desenrotllant.

Si, talment com ara...

A En Ramon Montañà, el botiguer revolucionari, ja ningú no el creu. El seu radicalisme no fa adeptes, tot i que aquest any no ha posat domassos en el balcó, com altres anys, en la diada de Crist Rei.

Ell prou s'esforça en volguer convèncer als que l'escolten que tota la seva vida ha estat home d'idees avançades; i per a demostrar-ho exposa, com argument de prova, que quan era petit i anava al Col·legi dels *Hermanos*, quan amb els altres nois es posava en plan de fer malifetes i acordaven anar a trencar vidres, ell sempre anava al davant... Ei, si no hi havia perill de rebre; ja que quan es presentava aquest cas, hi enviava els altres. Talment com ara.

Nosaltes ja sabíem que en tot quant intervé, forçosament hi ha d'haver trencadissa; però en l'aspecte de trencar vidres *callejero* no el coneixíem.

Una cosa és predicar...

Copiem d'«El Notiero Universal» del dia 1 de Novembre:

«Incidente entre catalanistas

Copiamos de «La Veu de Catalunya», refiriéndose a Manresa:

«Con motivo del acto de afirmación catalanista que se celebrará en breve, presidido por Raimundo Abadal, fueron colocados dos pasquines invitando a todos los ciudadanos a asistir al mencionado acto.

Dichos pasquines fueron colocados a media noche, poco después de haber terminado un mitin republicano en el que los señores Rubió-Tudurí y Vivancos habían atacado duramente a la «Lliga».

Los encargados de colocar los pasquines, al pasar nuevamente por un lugar donde se jaron varios plantados, notaron que habían desaparecido.

Dieron aviso a los vigilantes y colocados en sitios estratégicos, pudieron ver como un individuo llamaba al vigilante para distraerle, mientras otros tres arrancaban el papel colocado poco antes.

Los vigilantes les siguieron sin decir nada. Una vez terminada su hazaña cultural y revolucionaria, entraron en un bar para celebrarla con un ágape, que fué interrumpido por la entrada en el local de los vigilantes, los cuales participaron a los juerguistas que quedaban denunciados a la autoridad por su acto.

Los heroicos rebeldes, eran: Amadeo Comet, secretario de «Acció Catalana» de Manresa; Mariano Homs, presidente del «Foment de la Sardana»; Jaime Bertrán y Ramon Gusi, todos muy conocidos por su acendrado amor al deporte y a la «ciudadanía».

Es així com els elements d'Acció Catalana de Manresa, com a tots els indrets de Catalunya, fan honor al seu programa de Llibertat, Democràcia i República que arreu vénen pregonant i a la més petita ocasió es destapen tal com són: reaccionaris i intolerants fins amb aquells que, per la seva afinitat de principis, han tractat de formar el front únic català

No és pas el mateix predicar que donar exemple.

Una altra "alcaldada"

La setmana passada ha estat de molta expectació: primerament, per les denúncies presentades i últimament perquè hom venia anunciant que dimitiria el Batlle i que ja n'hi havia altre de nomenat, que estava disposat a complir *al peu de la lletra* tot el que li mani la Coblà de l'Odi.

Fins aquest moment no sabem que hagi passat res que fassi referència a dimissions, però en altres ordres sí que en passen de grosses, ja que el Batlle, obeïnt, com sempre, les ordres del señor Montañà, dictador del Centre Gremial, ha fet públic un Edicte anul·lant els nomenaments de classificadors per al repartiment de la contribució industrial, tot i haver-se fet complint estrictament tots els requisits legals, i convoca novament els industrials per a tornar a fer els dits nomenaments.

Ja veurem les autoritats de la província com interpreten aquest acte de caciquisme escandalós.

Ja hi som tots!

Els purs, els integrals, els apolítics, s'han ajuntat amb els de la Lliga i en franca soldadura treballen l'Alcalde de Real Ordre.

Els, republicans «enragé», sinó per qüestions de principis, per conveniència personal, per a poder *medrar* i per a mantenir una preeminència amorfa, posen llur força a disposició dels que s'han erigit en últim baluard del règim que patim a Espanya.

I mentre arreu supera una reacció en sentit netament democràtic, en la nostra ciutat els que només presumen de liberals i republicans, en fastigosa regressió fan maridatge amb clericals i amb carlins.

No és la «etiqueta» el que fa les idees; els nostres elements avançats han d'observar-se a certa distància, car d'aprop i per poc que s'els rasqui porten en la seva ànima el més refinat dels jesuïtes, en el mal sentit de la paraula.

Han fet tal deixament de la pròpia dignitat, que no es donen compte de que són esclaus dels que varen ésser llurs aliats per «accidens», I avui a Granollers s'ha entronitzat en forma tal l'element reaccionari, que governa al seu albir, sense que les esquerres posin res de la seva part per a evitar-ho.

Preconitzem als redemptors del dia 10 de febrer que serà flor d'un dia el seu regnat (?), i que d'ell en perdurarà record en la consciència dels que han fet, fan i faran de liberals en tots els aspectes de llur actuació. — L.

Procediments de sempre

Ja hi tornem a ésser! L'Alcalde Rosàs i Macià seguint les doctrines de *persuassió i convenciment* que li aconsellen cada dia, vol atreure's els concellers de la minoria. I per tal d'aconseguir-ho, avui en fa una i demà en farà mitja dotzena (?), si el deixen.

Ara mateix, per instigació personal del Batlle que patim, es va fer una denúncia i ha estat cridat davant del Jutge, un conseller popular. El motiu de la citació és ben nimi: l'atestat que presenta el cabo Lope de la Guàrdia Municipal.

Hom diu que aquesta denúncia no va ésser sols per instigació, sino que l'Alcalde va imposar-se al caporal de Guàrdies Municipals perquè presentés al Jutjat de primera instància una denúncia feta *en tota regla* denunciant els fets ocorreguts amb motiu de l'aldarull que promogué el públic que assistí al darrer Ple del dia 29 de setembre.

D'aquella sessió hom creu que se'n haurà de parlar més. Quan les denúncies són fetes documentalment i amb valentia; quan un conseller arriba a tenir el *cutis* tan gruixut i raspós com va resultar tenir el senyor Aymerich en confessar la veritat i restar encara en el silló de conseller que tan indignament ocupa, convé que segueixi parlant-se'n tots els dies. Perquè cal reconèixer que el confessar que és cert que a l'empar de les disposicions per ell donades com a Delegat del Matader, es venia beneficiant d'uns milers de pessetes, però no tant com deia el senyor Pagès, és tant com declarar públicament l'expoliació del poble en benefici d'un conseller, i en dir-ho de cara al poble i en sessió pública, és allò *del no va més*.

A les sessions públiques, on volen dir coses els homes públics que no tenen *escripols ni talent*, s'han sentit i hem sentit moltes i moltes coses. Els anys que fem política ens han mostrat actes de barra i bandarrerria; però com el de l'Aymerich no se'n donen cada dia. Una